

Franciásan
f i n o m
kamarajáték,
mély lélekrajz
és filmszerű
rendezés
t e s z i
érdekessé az

E LGY ÉJSZAKÁÉRT

című UFA-filmét. — A cselekmény hátterét az előkelő társaság érdekes élete adja —

A három főszereplő:

Anna Dammann
Hans Söhnker
K. L. Diehl

P e n d e z ő:

Erich Waschneck

Forgalomba hozza:

**FILMIPARI ÉS FILM-
KERESKEDELMI RT.**

IV., Kossuth Lajos-utca 13
Telefon: 183-858

MAGYAR film

SZERKESZTI *Stalovay K. Géza*

FILMKAMARAI SZAKLAP
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VII., Erzsébet-körút 13. IV. emelet.
Tel.: 420-796, 426-576. Postatakarékp. csekksz.: 15410.
Előfizetési ár: egy évre 35 pengő, félévre 18 pengő.

V. ÉVFOLYAM 22. SZÁM — MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN — BUDAPEST, 1943. JUNIUS HÓ 2

Évenként egymilliójába kerül a filmszakmának a mozik bevételeinek ellenőrzése

Hozzászólások a visszaélések megszüntetése érdekében indított vitához

Múlt heti számunkban beszámoltunk arról, hogy a magyarországi mozgóképszínházak egy részében a jegybevételek ellenőrzésére mulhatalanul szükség van, mert olyan jelenségek mutatkoznak, amelyek nem maradhatnak közömbösek sem az állam, sem pedig a forgalmazott filmek tulajdonosai, valamint kölesönzői szempontjából.

Arról is beszámoltunk, hogy a jegybevételek ellenőrzése évenkénti kereten egymillió pengőjébe kerül a filmvállalatoknak. Olyan összeg ez, amely érzékenyen érinti az anyagilag amúgy sem valami erős lábon álló magyar filmgyártást.

Örömmel állapítjuk meg, hogy az ezzel a kérdéssel foglalkozó cikkünk úgy a film-, mint a moziszakmában igen nagy érdeklődést és erőteljes hatást váltott ki. Azoknak a mozgóképszínházaknak tulajdonosai, akik mindenkor becsületesen és tisztán kezelték a jegybevételeket — és hála Istennek ilyenek sokan vannak — a legnagyobb felháborodással vették tudomásul, hogy egyes helyeken gyanús manipulációk folynak, ami esetleg az egész mozis társadalomra rossz fényt vetel. Ezek a minden gyanúsításon felül álló mozgóképszínház tulajdonosok annak a véleményüknek adtak kifejezést, hogy a filmkölesönzők legjobban tennék, ha a visszaéléseket elkövető mozikat bojkott alá vennék, s ezzel kényszerítenék eddigi nehezen ellenőrizhető rendszerük megváltoztatására.

Ez a megoldás valószínűen célravezető is lenne, csak éppen nem valósítható meg, mert a filmeknél ez olyan jövedelemkiesést jelentene, ami ma egyetlen vállalat részére sem lehet közbős. Ebben a kérdésben tehát a film- és moziérdekeltségnek együtte-

sen kellene összefogniok, hogy megfelelő megoldást találjanak. A jogtalan vagyoni előnyöket hajszolók lelkiismeretlen üzérkedése nem terhelheti gyanúval a többi tisztességesen működő mozist, de nem terhelheti felesleges költségekkel a magyar filmgyártás erősen igénybe vett zsebet sem.

Olyan generális intézkedésekre van tehát szükség, amelyek megszüntetik még a lehetőségét is annak, hogy egyesek anyagi és erkölcsi kárt okozhassanak.

Távol áll tőlünk, hogy általánosít-

Országos érdek rendet teremteni!

Tekintettel arra, hogy úgy a mozik, mint a filmkölesönző vállalatok sok tekintetben egymásra vannak utalva, a felvetett kényes kérdéssel sem túlságosan szívesen foglalkoznak. Mindkét oldalon jól tudják, hogy a probléma megoldása égető szükségszerűség, de az üzleti szálak összefonódása következtében kerülni igyekeznek a sárlódást. Erre a mentalitásra jellemző az alábbi nyilatkozat, amelyet az egyik magát megnevezni nem akaró kölesönző cég vezetője tett:

— A jegybevételek ellenőrzése — mondotta — az a szükséges rossz, amit mindenki szeretne kiküszöbölni, mert nekünk sok pénzünkbe kerül, a mozisoknak pedig kényelmetlen és bizonyos fokig megalázó. *Egész sereg becsületes, tisztességes mozis kénytelen eltűnni a gyanú látszatát csak azért, mert akadnak olyanok, akik miatt ezt az ellenőrzési rendszert be kellett vezetni.* Szerintem maguknak a mozisoknak kellene egyesületünk útján olyan jegykezelési szisztémát bevezetni, amely megakadályozza a visszaélési lehetőséget.

sunk, s akikre nem vonatkozik, ne vegyék magukra megállapításainkat, hanem legyenek segítségünkre abban a munkában, amelynek a célja kiküszöbölni a visszaéléseket, s megszüntetni a bizalmatlanságnak azt az atmoszféráját, amely ma megüli a lelkeket.

A kitűzött cél érdekében szívesen fogadunk minden javaslatot, hozzászólást, jöjjön az bármely oldalról, s helyet adunk azoknak, hogy a tisztulási folyamat minél előbb s teljes mértékben bekövetkezhessek.

— Csodálkozom, hogy ezt már hamarabb is meg nem tették, hiszen *morális okokból elsősorban a mozgóképszínház tulajdonosok érdeke a mai állapot kiküszöbölése.* Vegyék kontroll alá kollégáikat, teremtsenek meg olyan egységes jegyrendszert és elszámolási módot, amely lehetetlenné tesz minden manipulációt. De a mozisok érdekén túlmenően *országos érdek rendet teremteni ezen a vonalon.* Különös kívánság lenne azonban, hogy a filmgyártó és filmkölesönző cégek tegyenek javaslatot erre vonatkozóan, mert hiszen *ezek a cégek bizonyos függőségi viszonyban állnak a mozikkal.* Senki sem akar magának ellenséget szerezni, ezért inkább hallgat és fizeti tovább a drága amétaellenőrzés költségeit.

— Ha a mozisok egymás között nem csinálnak rendet, akkor *leginkább az állam érdeke volna valami megfelelő egységes rendszert bevezetni, mert az állam adóbevételeit nem kis mértékben érdeklí a jegyzelszámolások körülménye.*

Nem blöff ez a harc...

Páldi Gyula, a Nemzeti Apolló vezetője így nyilatkozott:

— Az améta-dolog egy premier filmszínházat nem érint. Összeegyezhetetlenek tartom, hogy egy nagy mozi *»mellékesen«* keresen filléreket. Erre nincs rászorulva. A filmkölcsonzók rendszerint nem is molesztálják a nagy mozikat. Ha véletlenül hozzám kijön felülvizsgálásra a kölcsönosztályvezető, azonnal betessékem a pénztárba, de megkérem, hogy csak pénztárzárás után ejtse meg a kontrollt. Sem vidéken, sem Budapesten ez a kérdés nem érinti a nagy mozisokat, ismétlem. Nem is emlékszem, hogy a szakmában a premierfilmszínházak jegygarnitúrákkal dolgozó vezetői csaltak volna, illetve becsapták volna az amétást. *Hozzám Budapestre, vagy vidékre: a debreceni Apollóhoz és a szegedi Korzóhoz sohasem küldenek amétást a kölcsönzók.*

— Természetesen, ha *kismozis* lennék, akkor másképp nyilatkoznék. Mindenesetre fájlalnék, hogy ilyen véleménnyel vannak nálunk a kölcsönzók. Sajnos, az a helyzet, hogy igenis van a mozisok között olyan, aki rászorgál arra, hogy a filmkölcsonzók amétással molesztálják.

— *Nem blöff ez a harc, ami most megindult, el kell ismerni! Itt tényeken*

alapul a dolog. Vannak helyek, ahol dupla jegygarnitúrával dolgoznak a mozisok, azonkívül az ingyenyegy tételekkel, amelyeket nem vesznek bevételekbe.

— *Mi a véleménye az amétásokról?* kérdezzük tovább Páldi Gyulát.

— Sokszor van rá eset, hogy az amétás összedolgozik a mozissal. Ha megbízható lenne, akkor azt mondhatnók, hogy körülbelül helyes az ellenőrzés, de végeredményben ez sem megfelelő megoldás.

— *Mi lenne tehát a megoldás?*

— Nézetem szerint nyomdákát kellene kijelölni, ahol a jegygarnitúrákat készítenék. Csak ilyen nyomdák, szigorú ellenőrzés mellett, adnák ki a jegygarnitúrákat *minden napra külön-külön.* Szükség lenne ezenkívül, hogy a rendőrség a mozi férőhelyeinek számát ellenőrizze. Ne történhessen meg az, hogy az a mozi, amely 700 férőhelyes, *egyes előadásokon még 50 vagy 100 pótstékelt* beállíthasson, mert azt lekontrollálni azután már nem lehet.

— Végül pedig elengedhetetlen lenne *a szabadjegyek felülvizsgálata is.* Ezekkel a módszerekkel szerény véleményem szerint egyszersmindenkorra megszüntethető lenne az améta-kérdés, illetve az ellenőrzés ilyen formája.

Némely helyre egy ellenőr is kevés

Udvarhelyi-Békési Árpád, a Capitol filmszínház felelős üzletvezetője véleményét a következőkben foglalta össze:

— Az améta-kérdés kényes ügy és ahány ember van a szakmában, tulajdonképpen annyiféle véleményt fog mondani. Én, mint üzletvezetője egy mozi-részvénytársaságnak, mondom, hogy az *amétázás minket nem érint.* A nagy moziknál, nézetem szerint, *nem szükséges,* hogy ott legyenek az ellenőrök. Kismoziknál előfordul, hogy szeretnek egy kicsit kevesebbet bevallani. Az is igaz, hogy a filmkölcsonzók eljárása *sértő a mozisokra,* de viszont vannak helyek — ezt tapasztalatból mondom, mert én is sokszor voltam amétás —, hogy egy ellenőr is kevés oda.

— Tulajdonképpen az a helyzet, ami minden társadalmi osztályra, vagy szakmára áll, hogy egy ember hibázása el-

rontja a többinek is a becsületét.

— Hogy hogy lehetne segíteni a dolgon, talán úgy, hogy mint ahogyan a mozis bevallja az adót, aszerint ellenőrizze a filmkölcsonzók is a mozi bevételeket. Legkönnyebben lehetséges lenne ez az úgynevezett *kasszanaplók* alapján, sajnos, azonban ez nem mindenütt van meg, különösen a vidéki kismozikban hiányzik.

— Vidéken például helyi ellenőrrel dolgoznak a filmkölcsonzók egy része és ebben az esetben megtörtént az, hogy nagyobb vidéki városban egy améta-ellenőr van és három mozi. A visszaélés tehát kézenfekvő. Helyes lenne az is, hogy a filmkölcsonzók saját tisztviselőiket küldenek ki amétázni, vagy pedig felkérnék egy olyan közbeccsülésben levő nyugdíjas embert, akitől távol áll az esetleges csalás gyanúja az ellenőrzésnél.

Középút a megoldásban

A *Toldi-Rialtó* mozgóképszínház igazgatója hozzáintézett kérdéseinkre lakónikus rövidséggel válaszolt:

— *Amíg kölcsönző lesz a földön, addig améta is lesz* és ugyancsak addig lesz améta, amíg másod- és harmadhetes

mozik is lesznek. Az egész kérdést lehetetlen megoldani. Mindenesetre kellene valami közös megoldást találni a kölcsönzőnek és a mozisnak, *egy közép-utat,* amelyen nyugvópontra lehetne vezetni ezt a súlyos kérdést.

Egy kismozis érdekes hozzászólása

Kaptuk az alábbi levelet, amelyet teljes terjedelmében itt közlünk:

Igen tisztelt Főszerkesztő Úr!
»Évenként egymilliójába kerül a filmszakmának a mozik bevételeinek ellenőrzése« című közleményt érdeklődéssel

olvastam. Bizony elszomorító jelenség, hogy a magyar filmgyártó és kölcsönző cégeket — tisztelet a kivételnek — egyes mozisok megkárosítják! Pedig kivétel nélkül minden magyar mozis, mozilátogató közönségével egyetemben minden

filmek elé a magyar filmet helyezi. Mind a két fél örömmel veszi: nézi, hallgatja, élvezi s büszke a magyar filmgyártásra!

A Magyar Film hasábjain keresztül már több esetben volt alkalmunk bele tekinteni filmgyártóink »pénztárnaplójába« s láthattuk, hogy a nyereség-veszteség rovat mit mutat! S ezek után amelyik magyar mozisnak még van szíve jogosulatlan hasznót húzni a magyar film lét, vagy nem léteért heorikus küzdelmet vívó filmgyártóink bőréről, az megérdemelne, hogy retorzióval éljenek ellene.

A fent említett közlemény valóságos fájdalmas jankiáltás a magyar filmszakma részéről!

Az én kis falusi mozim, talán az ország legkisebb mozgófényképzeme, ahol már évek óta jegygarnitúrával dolgozom! Igen gyöngé indok az, hogy a jegygarnitúrából előadásonként megmaradó jegyek kárba vesznek, mert többé nem használhatók fel. Ok- és célszerűtlenség az előadások számát annyira szaporítani — csak azért, mert a film rendelkezésünkre áll —, hogy az előadásonként visszamaradt jegyek értékét anyagi veszteségnek tekinthessük!

Elszomorító tény, hogy évenként egymillió pengőt az amúgy is vérszegény magyar filmgyártás vérkeringéséből elvonni, s csak azért, mert az amétás filmeket játszó mozisok egyrésze nem kezeli tisztán a jegyeket! Istenem, vajjon nem szíves örömmel fizette a »Tisztes-séges mozis« minél magasabb összegben százalékos részesedést?! Hiszen elsősorban is az ő szerencséje, hogy magas összeget kell fizetnie a százalékos részesedéssel játszott film után!

A legideálisabb ellenőrzési mód az volna, ha a filmgyártó és kölcsönző cégek által létesülne egy filmközponti jegyüzem, amely olcsón, önköltségi áron készítené el az országban mindazon mozgóképes részére a szükséges jegyeket, ahol százalékos részesedéssel játszanak. Ezen jegyeket a szállítás alkalmával a jegyüzem számbaveszi és nyilvántartja. Természetesen a központi jegyüzem korlátlan mennyiségben, egy és ugyanazon mozgóképes részére készíthetne, pl. »améta« jelzés nélkül is ugyanazon olcsó árban jegyeket — a fix kölcsöndíjas filmek játszósághoz, — azonban ezeket már nem tartja nyilván.

Ezen jegyrendszer életbeléptetésével az ellenőrzés szükségessége 1/10-ére csökkenne s a mozisok pedig olcsó jegyekhez jutnának!

Hiszem, hogy elgondolásomat a tisztes-séges mozisok helyeselni fogják, s azok — tisztelet a kivételnek —, akiknek talán »vaj van a fején«, rosszalólag csóválják fejküket. De biztos, hogy a szükséges rossz améta ellenőrzése csak a múlt évben elkótyavetyélt egymillió pengőnek egynegyedéből már létesíthetett volna egy modern filmközponti jegy-nyomda!

Eger, 1943. május hó 29-én.

Teljes tisztelettel:
Grenda Andor

A közönség jó munkát, nem önreklámozást vár a színésztől

Intervju az intervjuellenes Sárdy Jánossal

Már magát azt a tényt hogy sikerült Sárdy Jánossal, a magyar filmnek ezzel a népszerű, minden póztól mentes énekművészevel beszélgetést folytatnom, sikernek könyvelhetem el. Mert csak az igazán »benfentesek«, úgy mondjam, a »csa'ádhhoz tartozók« tudják, hogy Sárdy János megfogad-

ta: többet senkinek sem ad intervju-t, nyilatkozatot. Amint később elmondotta nekem ennek a fogadalomnak indító okát, magam is igazat adtam neki. Hogy azonban a beszélgetésünknek mégis intervju íze lett, az éppen a fogadalomból adódott.

— Azok után — mondotta Sárdy János —, amit az egyik színházi lapban legutóbb velem kapcsolatban megírtak, ne

haragudj, hogy nem akarok nyilatkozatot adni, mert őszintén megmondom neked, előre félek a kérdéstől: hogy »meséljek valami érdekese-t«. Az a bizonyos intervjú, ami velem kapcsolatban jelent meg nem is olyan régen, az oka tulajdonképpen annak, hogy amikor a műteremben, mint újságíró, megállapították. Tudod, nagyon furcsa érzés az, amikor azt olvasom, ami meg sem született bennem és ugyanezt olvassa az én közönségem is. Egy mondat, egy szó, már más színben tüntethet fel és azután egymásután jönnek a levélbeli megjegyzések: »már maga is olyan lett?« vagy »elvakította a siker?« — mint a legutóbb is...

Sárdy János láthatólag tüzbe jött. Valósággal folynak a szájából a szavak és az az érzésem, hogy jólesik elmondani mindazt, ami fájón

Inkább másról, mint magamról

— Megtörtént már az is, hogy olyan dolgokat írtak rólam, ami meg sem történt, illetve nem is beszéltek velem. Magam is csak néztem, és csodálkoztam: *Urísten, hát én ilyen vagyok?* Megdöbbenéssel gondoltam arra,

érintette az ő művészeletét. Én titokban örültem (bocsánatot kérek, nem rosszakarattól), hogy *íme, mégis csak lesz intervjú Sárdyval.*

— Valahányszor írni akartak rólam, mindig azt kérdezték tőlem, hogy »valami érdekese-t« mondjak magamról, az életemből, olyat, ami eddig még nem került a nyilvánosság elé. Hogyan mondjak én érdekese-t, amikor nap, mint nap dolgozom, reggel 6-tól este 8-ig talpon vagyok? Amikor hazarérek, fáradt vagyok, alig várom, hogy megpihenjek! Nem gondolkozom én azon, hogy érdekese-t mondjak, szerintem a szerep, amit alakít az ember, sokkal érdekesebb, mint száz nyilatkozat, hiszen abban mindig újat és újabbat adhat a művész. *A közönség jó munkát vár a színésztől, nem pedig öneklámozást.*

hogy a leírt szavakon, mondatokon keresztül *így lát a közönség is.* Hiszen ha egy ember *ilyen vélemény-t* ad rólam, a többi is *így* alakítja ki magában rólam alkotott elképzelését. És ez, bevallom, *rettenetes szomorúsággal tölti el*

engem. Inkább szereték én másokról olvasni, mint magamról.

— Ha olyat kérdeznek tőlem, hogy mondjak »valami vicceset«. hát egyszerűen nem jut az eszembe. Azt hiszem, hogy aki csak érdekese-t tud mondani, az »mágn-költő« és mindig azon gondolkozik, hogy mit is mondjon adott esetben. Szóval, ezért nem adok én senkinek intervju-t.

Sárdy János mindezt szinte egy szuszra mondta el s most, hogy elhallgat, felhasználom az alkalmat s legújabb filmjével kapcsolatban kezdek kérdezősködni. Ezt talán csak szabad?

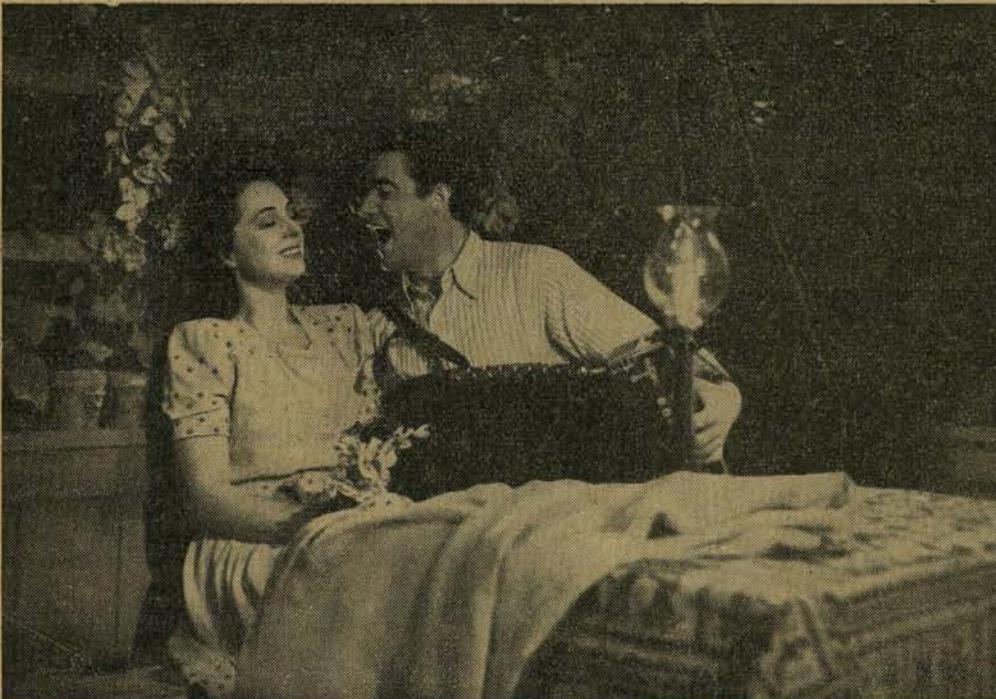
Életem legszebb dala

— Mit gondolsz, hogy fog sikerülni az új filmed?

— Ebben a pillanatban úgy érzem, hogy a »Ka'otaszegi Madonna« gyönyörűséges film lesz. Bár sok minden adódhat közben. Történt már olyan eset, hogy nagy filmből egészen kicsi film lett és fordítva. Örülök annak, hogy ebben a filmben játszhatom. Az írója, Szeffedin bey, olyan szép verset írt. Igazi magyar, zamatos szavakat ad az ember szájába. Különösen van benne két nótám, s talán az egyik, életem legszebb dala lesz. Buday Dénes és Szeffedin tökéletesen megtalálták egymást, mint zeneszerző és író.

— Hogy mennyire nekem való szerep van a filmben, arra éppen a fiú és a lány közötti vonzalom adja meg a feleletet. Mindketten a természetet adják. Lelkiéletükben ösztönösek, nincs bennük semmi raffineria és szerelmükben is tisztán mennek egymás felé. Egyszerű, szép szerep, azért szeretem, nekem való, hozzám illő, mert én is egyszerű ember vagyok, aki nagyon nehezen építette fel azt maga köré, amit magáénak mondhat, amire egy kicsit még büszke is lehet...

Igy beszélt Sárdy János. Őszintén elmondta, ami szívén feküdt. Egyszerű szavakkal, úgy ahogy érezte.

Sárdy János és Bordy Bella az „Éjféli gyors” c. filmben

Csontó Menyhért

A FILM — TECHNIKAI MŰVÉSZET?

II.

Van két szempont, mely a film műszaki jellemzését látszólag valamennyire igazolja.

Egyik a következő. A szobrász mintázófáját, vésőjét, a festő ecsetjét, a zenész hangszerét nem nevezi a köznyelv technikai eszköznek, műszernek. Azok az eszközök azonban, amelyek a film mesterségbeli munkájában szerepelnek, jórészt úgynevezett műszerek, »műszaki berendezések« s amikor a film szerzője (nehéz volna eldönteni, ki az, talán leginkább a rendező) valamilyen gondolat kifejezésének művészi eszközét megkonstruálja, mindig műszaki szempontok szerint is kénytelen igazodni. Csakhogy például a szobrásznak is van ám efféle dolga. Mások a márvány, a bronz, vagy a műkő lehetőségei és követelményei. A zeneszerző sem írhat olyat, amit nem lehet eljátszani, hangszerelés közben meg már olyan pregnánsan előtérben vannak a hangszerek fizikai lehetőségei, hogy a filmnél sem különben: bizony nem olyan nagyon »technikailag« a film, hogy érdemes volna aszerint elkeresztelni.

A másik szempont, amely érv lehetne még a film technikai művészetté váló dicsőítése mellett, a megmutatás géphezkötöttsége, a vetítés. (Azonban alighanem minden ellenkezéssel szemben is megáll az az állítás, hogy a film, mint mű: csak az, ami a celluloid-szalagon van és semmi egyéb. Igaz, hogy a vetítés (hangos vetítés) nélkül a film nem érzékelhető, de hát festményt sem látott még senki sötétben s ha a kottát el is lehet olvasni, a szakértő is csak akkor mondhat általában komoly ítéletet valamely zeneműről, ha a valóságban hallja. Az aztán igaz, hogy a vetítés sokat, jóformán mindent elronthat. Csakhogy a festményt is helyesen kell megvilágítani, a szobrot sem lehet akárhova állítani s a zenét is ép hangszerekkel kell előadni, mégpedig a szerzőhöz méltóan — nem is beszélve a színpadi művekről.

A filmet más művészetektől itt megint csak az a körülmény választja el, hogy a film megjelenítéséhez szükséges eszközök a köznyelv sze-

rint is technikai készülékek, erről pedig már beszéltünk.

Volna azonban megjegyezni való a filmvetítésről, mint speciálisan a magyar filmvilág egyik szégyenletesen alacsonyrendű bűnéről. Nézzük előbb a képvetítést. Az egész világon elfogadott norma szerint a vetítőernyőre (vászonra) eső fénysűrűségnek nyolcvan és százhusz Lux között kell lennie, aszerint, hogy milyen az ernyő. Ha tehát feltesszük (de el nem fogadjuk), hogy Budapesten kizárólag a legjobb minőségű ernyők szolgálják a film jobb sorsát, minimálisan 80 Lux vetítőfényerőt kell megkívánnunk. Néhány évvel ezelőtt e sorok írója — akkori munkaadójának, legnagyobb laboratóriumunknak megbízásából — megmérte vagy egy tucat fővárosi mozi gépének a fényerejét, köztük a legelőkelőbbekét is. A Hunnia filmgyár házivetítője 90 Luxszal vetít, sehol másutt nem volt azonban meg a minimális fényerő sem. Volt olyan premiermozi is, amely 22 Luxszal vetített!

De ez még nem minden. Nincs két mozi, ahol a fény egyforma. Sőt néhol ugyanazon »filmszínház (?) két gépe sem volt egyforma, így például a »legelőkelőbb« pesti mozi egyik gépe 70, a másik 45 Luxot mutatott. Ellenőrző műszere nincs, a fény a gépész szemére és szívére van bízva. Nincs a világon és nem is képzelhető olyan filmszalag, amely 70 Luxszal is, 22-vel is vetíthető volna. Ami az elsőt jó, a másodikon a felismerhetetlenségig sötét, ami a másodikon kibíráható (?), az az előbbin krétásan fehér és elmosodóttan szürke részleteket mutat. Hol az a művészi gondolat, amely az efféle fényverklín közvetíthető?

Es ez még csak a képvetítés. A hangról éppen e lap hasábjain mondott helyes kritikát a Hunnia egyik hangmérnöke, *Rónal Gyula*. Véleményét talán helyesen foglalhatjuk egy mondatba, úgy, hogy: a vetítőgépeink hangja sűrűvalóan rossz. Komoly kivétel csak egy van: a Hunnia

nagy házivetítője, csakhogy ezt persze nem rontják el sem a műszaki hozzáértés, sem az üzleti *nagyvonalúság* lyukas garasai.

A magyar filmtechnika egyik legkiválóbb szakembereinek fentemlített cikkéhez nem igen lehet hozzátenni valónk, legfeljebb annyi, hogy lehetetlenre vállalkozott. Mert a hangvetítésről méltó véleményt mondani, *műszaki nyelven*, lehetetlen. Valaki epés ember affélet mondott, hogy az igazságot e téren nem lehetne reális mértékkel kifejezni sem írásban, sem *élőszóval*, legfeljebb halott mozisokkal. Ez bizonyára csúnya túlzás, de hogy efféle »mértékegységek« nem hevernek úton-útfélen, annak oka alighanem csak az, hogy a közönség nem ismer jobbat. A hangvetítés kimérésére nem áll rendelkezésre e honban egyetlen hangnyomásmérő berendezés sem. Minden csak »fültre« megy, fül pedig nagyon sokféle van, még a könyvlapok sarkán is akad egy-egy.

Komoly megoldást mind a kép-, mind a hangvetítés téren csak a megbízható mérések alapján elért normalizálás jelentene. Így vége volna ugyan a gépek és gépkezelők művészi egyéniségének, de hamvaiból új lehetőség sarjadna, hogy tudniillik a néző végre *azt lássa és azt hallja*, amit a film készítői valóban csináltak. A filmkritika is csak akkor támaszkodhatna reális alapra. De hát még odáig hosszú az út. Lám, bajok vannak a filmtechnikai oldalával is. S a film művészete? Gyakran úgy beszélünk, és vitatkozunk róla, mint ezeréve közismert, avagy kapásból feltatálható valamiről, holott a valóság belőle csak a technika-adta lehetőség. (?)!

Kár volna (pláne »kollektív«) »műszaki művészetnek« nevezni a filmet s ezzel is terjeszteni azt a tévedést, hogy a technika valamilyen magasabb foka — művészet, mert nagy és nehéz dolog...

Nem okvetlen az a művészet a filmben, ami a *legnehezebb*, hiszen akkor igen sok film esetleg csak *végignézési művészet* volna.

Winkler Jenő

»Hó-hó! Nem így gondoltam!«

Ölvedy Zsóka, Peltes Ferenc, Vay Ilus, Pálóczy László

Jelenet az „Éjjeli zene” c. Hunnia-film-ből

AHOL A TÁNC SZÜLETIK

Látogatás a Misley iskolában

A filmek táncainak leggyakoribb betanítója Misley Anna, aki valósággal specializálta magát erre. Most is ő állítja össze a »Sziámi macs-

Halló itt Misley

ka» táncjeleneteit, amelyek között komoly, nagy revüszámok is vannak. Nagyban folyik a munka Misley Anna iskolájában. Egyetlen zongora, néhány szék összes bútorzata. A hatalmas ablakokon ellenállhatatlanul tör be a fény és a levegő, a modern ember két nagy felfedezettje.

A kiválasztott filmszereplők már felsorakoztak. Az első sorban állnak azok, akik majd a filmben az estélyiruhás hölgyeket képviselik, a másodikban a nagyobb mozgást biztosító táncosnők helyezkednek el, míg a harmadik sorban újra estélyiruhás táncosnők lesznek, akik majd a filmjelenet végén csatlakoznak. A legutóbbi sorozáson válogatták ki őket. Vannak köztük táncosgörlök, tisztviselőnők, színővendékek s most Misley Annára vár a feladat, hogy a műterembekerülés előtt egységbe kovácsolja ezt a kedves, mosolygó társaságot.

Virulóan szép és fiatal valamennyi. Koruk 16—21 év között váltakozik. Próbaruhájuk színes és változatos, mint a tudásuk. Már az első tánclépéseknél láthatjuk, hogy a felkészültségük ugyancsak különböző. Egyik-másik még ügyetlenül topog, félénk, gyakorlatlan, mások viszont már a kész táncosnő kvalitásaival vegyülnek el a sorokban. Van-

nak közöttük tehetségtelenek és született tehetségesek is a képzettségüktől függetlenül. Pedig a tánchoz a tehetségen kívül sok-sok tanulás kell.

Misley Anna ceruzájával kopog a széken és a zongorán felhangzik De Fries Károly táncmuzsikája. A művész nő magastalpú cipőjével veri hozzá a taktust. Mindegyik leányon rajta a szeme. Vannak, akik a felhangzó muzsikára rögtön átszívják magukba a ritmust, hogy jókedvű kacagással végezzék a »munkát«. A dalolgatás szövege még alig vehető ki. Még meg kell tanulni a saját hangjukat.

Az első szünetben elkomolyodik a művész nő.

— Ki volt az a hölgy, aki a gyárban arról panaszkodott, hogy sok a próba és kevés a fizetés?

Kissé odébb vonulunk, a rejtélyes ügy nem tartozik ránk. De Misley szavaiból kiderül az a katonás fegyelem, amely a komoly munkát jellemzi. Ennek a virgonc leányseregnek a fékentangására szükség van a táncpedagógus emberismeretére és fegyelmező erejére is.

Mire cigarettánkat elszívtuk és visszajöttünk, felhangzik a vezényszó: Kezdünk. »Allj be Palotai, légy szíves!« — Szól a kérő hangon a művész nő.

Az első lépések

— Összebb álljatok, a filmben lényegesen kisebb helyen fogtok dolgozni!

Felhangzik a zene, de né-

hány taktus után leáll a tánc. Valaki hibázott.

— Meg kell tanulni drágám, mert ez így nem megy! Te meg ott kis szöke, mikor fogod megtanulni a lépéseket?

A leányok összerezzenek, de aztán a zene ütemei nyomán egyre jobbkedvűen felhangzik a szöveg is:

*A ruha a jó
És benne a nő
a legszebb reménység.*

*A ruha ha jó,
Mehódítható*

Egy ezred legénység...

Újra hiba volt és a harmad-szori felállásra éles kedvességgel szól egy sarokbanállóra a művész nő. (Most már a nő szól a nőhöz):

— Angyalkám, drága, most már légy kedves megcsinálni, édes!... *Határozott, nagy mozdulatokat akarok.*

Nehéz idegmunka ez a tanítás. Nem is annyira türelem, mint igen sok szeretet kell hozzá. Annyi szeretet, amennyire Misley szereti a táncot és a tanítványait.

Kis pihenőt tartunk és ezalatt elbeszélgetünk a művész nővel is.

— Nagy baj — fordul felénk Misley Anna —, hogy nálunk nincs állandó, egységes görl-csoport. Pedig, amin-

ket a leányokat, hiszen vannak köztük teljesen kezdők is.

Egy előtáncos

De akad olyan is, akit nem szívesen látok a filmben. Egy állandóan egybeszokott csoporttal sokkal tökéletesebb munkát tudnánk végezni. Komolyabban lehetne foglalkozni velük, így a produkciók költségeit terheljük minden próbával.

— Kapnak próbapénzt is a leányok?

— Személyenként napi 5 pengőt fizet a produkció a kétórás próbáért, de esküszöm, vannak közöttük olyanok is, akik örülhetnek, hogy a tanulásra alkalom nyílik és inkább nekik kellene fizetniük. Mint a Magyar Film-ben is olvastam, nagyon sok esetben a filmek nivóját az idő kérdése hátráltatja. A pontos összetanuláshoz nálunk is igen nagy szükség van az időre.

— Mi a jó tánc előfeltétele?

— A jó tánchoz jó alak, kellemes megjelenés, ritmusérzék, technika, de főleg az alaptudás szükséges. Akár az

egyénről van szó, aká csoportot alakítunk. Ezek nélkül nem lehet táncolni. A táncolóknak nagy fegyveremre van szüksége. Ezerféle dologra kell ügyelnie. Kar, láb, derék, arckifejezés, zene stb.

Pihen a második sor

Ha hiányzik a gyakorlat, mindezt elsajátítani ily rövid idő alatt, lehetetlen. A jó alaptudáshoz 6—8 évi tanulás kell, napi 1—2 óra gyakorlattal.

— Hogyan lehetne segíten azon, hogy filmgyártásunknak egy állandó csoport álljon rendelkezésére?

— Talán meg lehet oldani, hogy a vállalatok közösen tartanának együtt egy olyan csoportot, akiket aztán a stúdió keretében is állandóan foglalkoztatnának, hiszen számosan tudnak közülük énekelni is és kisebb szerepekben is feltétlenül foglalkoz-

tatni lehetne őket. Így a jól összehangolt csoport állandóan a produkciók rendelkezésére állana és a lányok is keresethez jutnának a filmnél a szereplések, statisztálások révén.

— Milyen a hazai anyag? — Tapasztalatból mondhatom, hogy Magyarország nagyon jó anyaggal rendelkezik. Különösen a szegények között még több a tehetséges, mint a tehetősebbek között. Mintha a jó Isten is a szegényeknek osztotta volna a tehetséget. A gazdagabb családok »per passzió« tanítatják gyermekeiket. Náluk a komoly szereplés csak hatodrangú kérdés. Művészeink, mint tudjuk, a külföldön is kitűnően keresnek és nagy megbecsülésnek örvölnek.

A rövid pihenőnek vége s most már tempósabban és jobb kedvvel megy a próba. Pillanatra a filmgyár jut eszünkbe. Ugyanis hiába tették a próbákat 2—4-ig, mégis ketten máris elkérezkednek, mert be kell menni a Színiakadémiára.

— Nehéz megszabni a próbák idejét, hiszen az elfoglaltság sokszor gátolja a lányokat a próbákban. Akárcsak a szerződéssel bíró szereplőket a filmtől vonja el a színház.

Újra felpattog a dallam, de egy pöttyösruhás ismételt belevét.

— Hányadszor ismétlem, hogy jobb! és balkéz! — hangzik most már erőlesen.

— Kérem, jegyezzék meg, egy filmvállalat sem jótékonyági intézmény. Egy forgatási nap tíz-húsz ezer pengőbe kerül s ezeket a kiadásokat szaporítja az, hogy maguk közül ketten-hárman semmiképpen sem akarnak figyelni.

Tessék a munkát komolyan venni!

Vége a próbának, egy kis pihenőre a szalomba vonulunk.

— Szeretnénk valamit halani pályafutásáról.

— 16 éves koromban kerültem az Operához, ahol 9 évig voltam magántáncosnő.

— Miért vált meg az Operától? — tesszük fel a kérdést.

— Ezen annakidején mindenki csodálkozott s miután most már az akkori igazgató nem él, így elmondhatom, hogy ő többször hangsúlyozta, hogy nagyon csúnya vagyok. Ezt nem bírtam elviselni. Azt feleltem, ha szép lennék, nem maradnék az Operában, havi 300 pengőért szólótáncosnőnek.

— Utólag hálás vagyok neki, mert mikor később külföldre jutottam, igen sok

men előadott táncok között?

— A filmben táncolni lényegesen nehezebb, mert a fogytékosságokat jobban észre lehet venni. Még annak is, aki jó mozdulatmemóriával rendelkezik, problémát okoz egyes mozdulatok megjegyzése, hiszen a híresebb táncosok mindig egyéni mozdulatokkal gazdagítják táncukat, melyeknek nincs elnevezésük. Azonban akár filmben, akár színpadon táncol valaki, improvizálni nem lehet. Színpadon akad inkább rá példa, azonban a filmben a többszöri felvétel ismétlése miatt ez lehetetlen. A gyakorlat azt mutatja, hogy a legnagyobb táncosok is betanulják számaikat.

Néhány szót kérdezőnk még Szelezcky Zitáról, aki szintén táncol a »Szími macská«-ban.

— Szelezcky évek óta tanítom. Pl. a »Gül Baba«-ban

2 órás próba után életre kelnek a szép mozdulatok

mindent tanultam, amire itthon nem tanítottak.

— Milyen különbségeket tapasztal a színpadon és fil-

való táncát is együtt dolgoztuk ki. Gracióz, szorgalmas és muzikális.

Gyimesy Kásás Ernő

A háborús Olaszország filmgyártása

Az olasz filmgyártás hatalmas ütemű munkával folytatja tervezett programjának megvalósítását. A Cinécittában nem kevesebb, mint kilenc film van készülóban: a »Zaza« (rendező Renato Castellani), »Harlem« (rendező Carmine Gallone), »A hegyek katonái« (rendező Aldo Vergano), »La Fornarina« (rendező Enrico Guazzoni), »Négy lány álmodik« (rendező Guglielmo Ginnani), »Szívárvány« (rendező Giorgio Ferroni), »Isten veled szerelem« (rendező Gianni Franciolini), »Fucilatő

all alba« (rendező Mario Bonnard), »A Materassi nővérek« (rendező F. M. Poggioli),

A Kísérleti Filmközpont stúdiójában most forgatják a »Kettesben könnyebb a szenvedés« felvételeit Nunzio Malasomma rendezése mellett. A Titanus filmműtermében fel dolgozás alatt állanak az »Anabella kalandja«, »Köd a tengeren« és a »Gian Burrasca« című filmek. A Scaleraban befejezéséhez közelednek a »Carmen« Christian Jacques rendezése alatt álló film felvételei.

MAGYAR MOZGÓFÉNYKÉPGÉPKEZELŐK ORSZÁGOS EGYESÜLETE

mint az állami munkaközvetítőhivatal hat. eng. megbízottja

DIJTALANUL KÖZVETÍT SZAKAVATOTT GÉPESZEKET

állandó alkalmazásra és kisegítősekre úgy helyben, mint vidéken.

Budapest, VIII., Népszínház-u. 19.
Telefon: 337-598

Hivatalos órák: 1—3-ig
Hivatalos órák után Tátra mozgó

Akibe Budapest diákserege szerelmes lett...

Feleségül kéri, sportérmeket küldenek neki

Az utcán mindenki megfordul utána. A férfiak... nem árulom el, hogy miért, a nők, pedig, némi irigységgel elegyítve kérdezik:

— *Ki lehet ez a szép szöke kislány?*

Mert még nem is annyira és annyian ismerik, hogy ha az utcán megjelenik, személye fogalommal válik. De biztos jövőt jósolunk neki. Aki egyszer látja, nem felejt el. A népszerűségnek pedig ez az alfája és omegája.

Vajjon kiről lehet szó? — kérdezi kedves olvasónk?

A »kis« Kelemen Éváról, aki nem is olyan nagyon sok idő múlva »nagy« lesz. Legalább is elindult azon az úton...

Mialatt a sminkmester »filmszerző« szépíti Kelemen Évát, új szerepéről kérdezem, amelyet a Vígszínházban kapott.

— Úgy nézzen rám, hogy főszerepet kaptam! Igaz, hogy az urak (itt rámutat a sminkmesterre, fodrászra és egyéb halandóra, akik jelen vannak) azt mondják, hogy csak Tolnay Klári dublőze vagyok.

— *Nincs lámpaláza a szerepét illetően?*

— Jaj, rettentően izgalmas lesz! De azért ne féljen, megmutatom én, hogy kicsoda Kelemen Éva. Majd meglátja!

— *Milyen a darab?*

— Zenés vígjátékszerű dolog, és én olyan nagyon örülök a szerepemnek.

Hát bizony örülhet is Éva művésznő, mert csak igazán ritka kiválasztottnak adatik meg az a szerencse, hogy

ilyen rövid idő alatt Budapest egyik legelőkelőbb színházában már főszerepet játszon.

— *Mit szól ahhoz a sikerhez és az általános jó kritikához, amit első filmjével, a »Tilos a szerelem« című vígjátékkal kapcsolatokban kapott?*

— Ne is kérdezze, olyan végtelenül boldog vagyok. Annyi levelet kapok, különösen fiatal fiúktól. (Hát kitől mástól? Öregemberek írjanak talán?) Az a tragédiám, hogy még egyikre sem válaszoltam. Mindnyájan fényképet kérnek tőlem az aláírással.

— *Szerelmes levél nem akad a sok közül?*

— Dehogy nem, csak azt nem akarom, hogy megírja. Különösen egy nagyon szép levelet kaptam nemrégiben. Egy most érettségiző diák írta. *Megkérte a levélben a kezemet. Kijelentette, hogy most már leérettségizik, szabad ember lesz és így azt csinálhatja, amit a szíve parancsol neki és el tud majd tartani engem.* Mit szól hozzá, milyen sikerem van?

Nem feleltünk erre. Mert

sikernek siker, kétségkívül. De ha netalán az a fiatal úr elméitőztatik bukni az érettségig, mit fognak szólni ehhez a szülők? Olyan sikeres verés lesz ennek a vége, mint egyszer régen, úgy pár év előtt, amikor én is érettségi előtt állottam... a történeti hűség kedvéért meg kell említenem, hogy nem buktam el, de a várt kitüntetés helyett hármas rendű lettem...

— Azután még a multkor valaki elküldte a legfrissebben nyert sportérmét. Nekem ajánlotta fel. *El is tettem — kabalából.*

— *Újabb filmről nincs szó?*

— Egyelőre nincs, de hiszem, hogy a közeljövőben lesz. Kialakul majd valami. Nekem sikerülni kell mindennek. Én úgy akarom! Mert egész szívemet adtam a színészetért. Ez az én egyik nagy szerelmem.

— *A másik? — csapunk le Kelemen Évára.*

— Na, ne legyen olyan kíváncsi, egyelőre csak az egyikről beszéltem, a másik is eljön, ha itt lesz annak az ideje... és akkor sem fogok csalódni, mert nekem nem szabad... ugye nem szabad?

(cs—ó)

MIT HOL JÁTSZANAK BUDAPESTEN

A Gyurkovics-flúk

A kirchfeldi pap

A lóp virága

Alfa Tau

A malakkai nő

Az én lányom nem olyan

Ámok

Bajtársak

Bengázi

Cigány

Családunk szégyene

Csalódás

Csizmás kandur

Dankó Pista

Doktor Jörn

Dzsarabub

Egy bolond százat csinál

Egy szív megáll

Egy szoknya, egy nadrág

Elhagyatva

Elopott titok

Zugló

Vitéz

Bethlen, Csaba,

Duna Ujbuda

Fórum

Beleznay

Alkotás

Rákóczi

Mesevár

Hunnia

Attila

Barlang

Capitol

Belvárosi

Maros

Szittyá

Béke, Nép

Kamara

Adria, Budai Apolló,

Délibáb, Hazám,

Homeros, Ipoly,

Józsefvárosi, Körönd,

Ósbuda, Petőfi,

Szívárvány, Tinódi,

Toldi

Omnia

Nyugat

Kristály

Eltitkolt szerelem

Eltűnt egy asszony

Enyém vagy

Életre ítélték

Falu rossza

Fekete gyémántok

Fráter Lóránd

Hajsza a tengeren

Heten mint a gonoszok

Hotel Kikelet

Kadétszerelem

Két fogoly

Lányok egymásközt

Nehéz apának lenni

Párduckisasszony

Pista tekintetes úr

Ragaszkodom a

szerelemhez

Rácsnélküli börtön

Szakadék felett

Szakítani nehéz dolog

Szerelmi láz

Szerelmi vihar

Szerencsés flótás

Szervusz Péter

Szép csillag

Titkok vándora

Új földesúr

Korzó

Székely

Plutó

Korona

Anna

Flórián

Diadal

Damjanich, Turán

Nemzeti Apolló

Baross

Kultúr

Hungária

Erzsébet

Andrássy

Scala

Pest

Rádus

Otthon

Nap

Népszínház, Ugocsa

Uránia

Éva

Átrium, Deák,

Kaszinó

Tátra

Glória, Palota, Ráday

Corvin

Tisza

A zene és a kisfiam a mindenem ...

Három perc Dolecskó Bétával

Egy egészen különleges film készül most a Hunnia műtermében.

»Kívánság-hangverseny« a címe. Érdekes mese fogja kerek egészszé a film-kívánság-hangversenyt. Az egész aláfestő zenét Dolecskó Béla írta, illetve állította össze. A film zenei vezetését is ő intézi.

Dolecskó Bélával éppen akkor hozott össze a sors, amikor készülő filmjének »Sárdy-számát« hallgatta meg, az eredeti első kópiáról. Mialatt Sárdy énekel a mintegy ötven tagú rádiózenekar kíséretével, Dolecskó Béla az ő szokott, kedves gyorsbeszédű modorával elmeséli, hogyan is lett zeneszerző.

— Budapesten tanultam a zeneszerzést Weiner Leó zeneakadémiai tanárnál. Később Bécsbe kerültem, ott Stöhrnél képeztem magamat, majd Párizsban Ravel tanított tovább. Komoly zenével is foglalkoztam, különösen az elején, azután a könnyű zenéhez pártoltam át.

— Az első siker?

— 1929-ben volt. »Arany páva« címen adták elő az operettet a Városi Színházban. Ezt az operettet éppen most mutatták be a nürnbergi operában és még 38 német város kötötte le. A másik igazi nagy siker a »Tahiti gyöngyök«, amelyet az elmúlt évben játszott az Operett-színház. Összel ez is színre kerül Berlinben.

— Hány filmzenét szerzettél eddig?

— Harminchat magyar filmhez írtam muzsikát és nem is tudom, melyiket említsem meg azok közül, amelyeket jómagam is »elég« sikerültnek tartok. Például »Te vagy a dal«, a »Régi keringő«, vagy legutóbb a »Hegyek lánya«.

— Hogy el ne felejtsem, 1932–35-ig kint voltam Berlinben, ahol mint az UFA zenei asszisztense, számos német film zeneszerzésében működtem közre.

— Sokat dolgozol?

— A zene és a kisfiam a mindenem. Most azonban édes eset történt a kisfiammal. Négy éves az ifjabb Dolecskó Béla — mondja büszkén az idősebb Dolecskó Béla — és a feleségem fodrászhoz vit-

te. Ott egy hölgy véletlenül megkérdezte:

— Hogy hívnak kisfiacskám?

— Dolecskó Béla vagyok.

— Csak nem a zeneszerzőnek vagy a fia?

— De igen.

— Akkor énekelj egy szép slágert apukádtól.

— Erre az én kis fiam, mit gondolsz mit kezdett énekelni? Azt, hogy »Pajtás, pajtás, jössz-e velem?«

— De hiszen ez nem apukád műve — szólt a hölgy a fiamhoz.

— Nem baj, de ezt nagyon szeretem énekelni, — felelte a gyerek.

— Mit szeretnél nevelni a fiadból?

— Hogy milyen pályára adom, arról még nem döntöttem, majd amihez kedve lesz. De egyet biztosan ellenezni

fogok, ha néán azt választaná: a zeneszerzést ...

Sárdy éppen az utolsó szavakat éneklé abból a dalból, amely biztosan meg fogja hódítani egész Magyarország közönségét. Nemcsak gyönyörű melódiájával, de Babay József maradandó értékű versével is:

Tevéled szeretnék élni
S nem cserélni senkivel.
Járni és azt csodálni,
A fénylő csillagot, hogyan
figyel.

Tevéled az élet álom
Égjen számon ajakad.
Csókolj, ölelj meg százszor,
Mert hidd el, szeretni csak
így szabad

A dalnak vége ... A gyönyörű végakkordot csend váltja fel. Dolecskó Béla arcára meglepődött mosoly rajzolódik.

Cs. M.

A kassai Dom Budapesten

A közeljövőben kezdik el a forgatását az első nagy magyar igazi történelmi filmnek a Hunnia műtermében, illetve a Gyarmat-utcai telepen. Rákóczi életéről szól a filmese. Asztalos Miklós, aki a Rákóczi-kor egyik legalapabb ismerője, és Daróczy József írták a mesét. Zenéjét Farkas Ferenc állította össze, illetve szerezte. A rendező Daróczy József lesz.

A filmmel kapcsolatban Zombory György, a Hunnia gyártásvezetője a következőket mondotta:

— Komoly studiumok előzik meg ezt a filmet. Kiállításban reprezentatív alkotás lesz, méltó egy igazi magyar történelmi filmhez. Amíg ed-

dig még egy magyar filmben sem volt, azt most ebben a filmben megcsináljuk, hogy ugyanis több ezer statisztával készítünk csatajeleneteket, például Kassa ostromát. A kassai Domot, azaz annak azt a részét, amely szükséges a képben, felépítjük itt a telepen.

— Mi lesz a neve a filmnek?

— »Rákóczi nótája«.

— Szereplői?

— Erre vonatkozóan még nem mondhatok biztosat, meg azután egy kicsit titok is. Így nem csoda, ha igazán jó adag kíváncsisággal várjuk az első nagy magyar történelmi filmet.

BEMUTATÓFILMSZÍNHÁZAK MŰSORA

ÁTRIUM	Szerencsés flótás	V. 28-tól	Jupiter
CORVIN	Titkok vándora	V. 21-től	Budapest
DEAK	Szerencsés flótás	V. 21-től	Jupiter
FORUM	Alfa Tau	V. 24-től	Esperia
KASZINO	Szerencsés flótás	V. 21-től	Jupiter
KORZÓ	Szerelmi láz	V. 21-től	Kolczonay
NEMZETI APOLLÓ	Heten mint a gonoszok	V. 18-tól	Léna
OMNIA	Egy szoknya egy nadrág	V. 13-tól	Hamza
RADIUS	Ragaszkodom a szer.	VI. 2-től	Kokas
SCALA	Párducasszony	V. 28-tól	Mester
SZITTYA	Dr Jörn	VI. 2-től	Z. Horváth
URÁNIA	Szerelmi láz	V. 28-tól	Kolczonay

500 PENGÓT JUTTATOTT A VÖRÖSKERESZTNEK A BÉKÉSCSABAI ÁRPAD FILMSZÍNHÁZ. Két előadásának teljes jövedelmét (P 401.10) 500 pengőre egészítette ki a békéscsabai Árpád filmszínház lelkes vezetője Miskolczy László, aki a tekintélyes összeget lapunk szerkesztőségéhez küldötte be a honvédcsaládok javára, hogy azt a Vöröskereszthez juttassuk. Az áldozatkészségnek ez a szép példája annál is kiemelkedőbb, mivel az ajándékozó maga is hadirokkant.

»KÖLCSONADOTT ÉLET« A FILMIRODA MŰTERMÉBEN. Jövő héten fejezik be a »Kölcsönadott élet« című filmet, melyet Vaszary János írt. A főszerepet Muráti Lili, Illosvay Kató (a Madách Színház tagja) Víz y Béla, Borsovay László, Lán c z y Margit és Já r a y Teri játsszák. Erre az alkalomra utazik fel Kolozsvárról Mihályffy Béla, aki egy katonafőorvos szerepét játssza. A filmet Bánky Viktor rendezi, aki nagy súlyt helyez a film összeállítására. Katonka László vágó Rómából utazott haza az igen szépnek és értékesnek ígérkező film feldolgozásához. A zenét Malcsiner Béla szereketek Bá sthy-Iiszy terveztek. A Filmiroda legújabb száma sláger lesz. A díszlete és előreláthatólag a film-produkciójának Gottsman Ernő a gyártásvezetője.

UJ MÓDSZER A SZINES-FILMGYÁRTÁSBAN. Giovanni Boni az ABC film-studió támogatása mellett hosszas kísérlet után, a színes filmgyártás egy újabb módszerét szabadalmaztatta, amely az érzékeny emulziók ezüst savának újbóli felhasználásán alapszik. Ez a módszer lehetővé teszi a színek sűrűségének és fokozatának ellenőrzését, úgyhogy esztétikailag természetes hűségben tolmácsolja a színeket. Az új módszer ezenkívül a jelenleg alkalmazottakkal szemben jelentékeny pénz- és anyagmegtakarítással fog járni.

Ragazskodom a szerelemhez

Fényes Alice és Mihályi Ernő a két »álszerelmes«

Írta: *Bókay János*
Zene: *Fényes Szabó'scs*
Rendező: *Hamza D. Ákos*
Gyártásvezető és díszlettervező
Kokas K. Ára
Szereplők:
Fényes Alice, Hidvéghy Valéria, Ajtay Andor, Mihályi Ernő, v. Benkő Gyula, Hidassy Sándor, Szabó Klári, Somogyi Nusi, Salamon Erzsé, Gárday Lajos, Danis Jenő
Operatőr: *Icsey Rudolf és Fekete Ferenc*
Hang: *Lázár István*
Összeállító: *Vályné Mariska*
Hossza: 2420
Gyártotta: *Kokas film.*
Forgalombahozza:
MIF kölcsönző R. T.
Bemutatta: *Radius*

Megvallom, némi kételkedéssel ültünk be a legújabb magyar vígjáték sejtőbemutatójára. Annál jólesőbb érzéssel állapíthatjuk meg, hogy végre egy jóízű, zamatos és egészséges vígjátékkal lett gazdagabb a magyar filmgyártás. A jól válogatott együttes közös munkája és nem a véletlen kö-

rülmény teremtették meg ezt a jó filmet. Legelsősorban vérbeli író, *Bókay János* könyve adta meg azt a mondánivalót, mely bebizonyította, hogy kikiáltott komikusok nélkül, csattanós »bemondások« mellőzésével is, mondánivalóval, sőt tartalommal tudja betölteni a vígjátéki kereteket. Nincs szükség sem tányértőzésekre, nem okvetlenül szükség beleülni a habos süteménybe, szükségtelen a szereplőkből maskarát csinálni, mert a vígjáték szelleméhez fehér lepedő helyett az élet komikus helyzetének őszinte meglátása is elegendő.

A jó forgatókönyvíró mellett méltó munkatárs került a képzőművész *Hamza D. Ákos* rendező személyében, aki a megadott témát a vizuális művészet eszközeivel tudta képkebe foglalni, válogatott szereplőgárdával. Ez a film olyan, mint egy egészséges, jókedvű kacagás.

Egy nagyvállalat ügyészének (*Ajtay*) komolyan meg-

tetszik a vállalat titkárnője (*Hidvéghy Vali*). A leány zu, a férfi már orven tegett jár, aki az érett férfi minden rutinjával, imponáló fönyével és nem utolsó sorban remek megjelenésével úgyszólván könnyű szerrel hódítja el a leányt kistisztviselő udvarlójától (*Hidassy*). A fiatalember komolyan szerelmes, de udvarolni talán éppen ezért nem tud. Mindez azonban mit sem gátolja a leányt abban, hogy meg ne tegye a kiegyensúlyozottnak ígerező házasság előkészületeit.

A világfínak is van azonban egy gyengéje. Mikor leánya váratlanul megérkezik a svájci intézetből, előtte bizonyos zavarral számol be nősilési terveiről. Ugyancsak kényes helyzetbe kerül, mikor az egykorú menyasszonyt és leányát kell bemutatni egymásnak. A tűzkeresztségen is sikerül azonban átesni és csupán a ház öreg inasa bólogat reménytelenül azoknak a híreknek hallatára, hogy nősilendő gazdáját megmosolyogják. Ezt kis úrnőjének (*Fényes Alice*) tapintatosan tudomásul is adja.

Most már szerelmesének, (*v. Benkő*) udvarlása sem érdekli s minden erejével azon van, hogy édesapját meggyőzze a korkülönbség miatt kéteskimenetelű házasságról. Jól tudja, hogy ezt csak női ravaszsgal lehet keresztül vinni. Szövetkezik a vállalati igazgatóval, apja barátjával

re, hanem az apa is megdöbbenéssel látja a különös kapcsolatot. Az igazgató ugyan is a papánál is idősebb 1—2 évvel, de hát úgy látszik ebben a korban néhány év már nem számít. Az ügyész még jobban megdöbben, mikor becsületben és megbízhatóságban megöregedett inasát enyvelgni látja a szobalánnyal. Az udvarias, de csípős megjegyzés azonban még az inas részéről sem marad el s csak később tudjuk meg, hogy az inas-szobalány incselkedés is csak előre megbeszélte játék volt.

A papát azonban mindez nem ingatja meg házassági szándékában, akkor azonban amikor az *udvarló-igazgató* váratlanul beleszeret barátja leányába s feleségül kéri, leánya boldogságát látja veszélyeztetve. Ezt nem nézheti közömbösen. Az apa belátja, hogy fiatalhoz való, lemond menyasszonyáról.

Hamza D. Ákos ezzel a filmjével a magyar rendezőgárda élvonalába került. Tudása, ízlése nem enged túlzásokat, s tökéletesen juttatta érvényre az író finom humorát.

A film zenéjét *Fényes Szabolcs* szerezte azzal a rutinnal, művészettel és rátermettséggel, ami őt a legjobb filmzeneszerzővé avatta. Ebben a filmben is olyan melódiákat szolgáltatott meg, amelyek hosszú ideig népszerűek lesznek.

Hidvéghy Vali és a kitünő Hidassy nagy sikerrel játsszák szerepüket

(*Mihályi*), aki hajlandó elvállalni az *»udvarló«* szerepét. Nemcsak az ügyvédjelölt féltékeny szíve dobban meg erre a váratlan esemény-

A hangfelvétel, valamint a film összeállítása tökéletes és nem hagy kívánni valót. Szépséghibáját képezi a filmnek — különösen az ele-

jén — a gyenge, néhol alig elfogadható fényképezés. Szerencsére a film közepétől megszűnik ez a bizonytalanság és néhány operatőri meseterfogás kibékít azokkal a jelenetekkel, melyek minden valószínűség szerint csak a nyersanyaghiány miatt nem lehetett megismételni.

A szereplők közül Fényes Alice olyan tehetséges színésznőnek bizonyul, hogy finomságait a magyar művészgárda közül ebben a szerepben nem is tudta volna más hasonló játékosággal megjátszani. Mimikája, rutinos könnyedsége szívvel-fakadóan őszinte. Hidvéghy Vali bebizonyította, hogy jó rendezői kézben egészen elsőrangút is tud produkálni. Ajtay figurája annyira úri és közvetlen, ami a hódítás krité-

riumát teljesen kimeríti. Anynyira szimpatikus és tökéletes ebben a szerepben, hogy szinte fáj a szívünk, hogy észére hallgatva, kénytelen magának és menyasszonyának fájdalmat okozni. Mihályi Ernő és vitéz Benkő Gyula kitűnő figurák, tökéletes illuziót keltenek. Új szereplője a filmnek Hidassy, aki eddig epizódfiguráiban is eredeti volt és a keserű vőlegény, szerepében a főszereplőkkel egyvonalban maradt. A többi szereplők (különösen az inas) tudásuk legjavát adják.

B. Kokas Klára, mint gyártásvezető és diszlettervező a rendezővel egyenrangú feladatát oldott meg és ezzel a produkciójával az év legjobb vígjátékával ajándékozta meg filmgyártásunkat.

Gy. K. E.

kaiaktól. Ha magyar gyártó szemével nézzük a filmet, bizony 5—600.000 pengőnek megfelelő összeget nyelt el ez az érdekes revü-film, melynek részletei gondos munkára vallanak, de a téma szabad kötetlensége is irigyléreméltó.

A film érdekessége, hogy a főszereplő férfi alacsony és ez a jókedvű emberke végig ki tudja tölteni a film keretét. A »Párduc-kisasszony« (Marguerite Viby) akiről a film a címet kapta, partner csupán és egymással versenyezve teszi kedvessé a me-

szerepüket biztosítani, hogy az újságíróknak hitt fiatalember (Ake Söderblom) jelenlétében követ el »öngyilkosságot«. Kész a végzetes ismeretség. A vőlegény és menyasszonya elindulnak úgyan szüleikhez, de a vonatban a fiú ismét összeakad az öngyilkosjelölttel s egy véletlen folytán mindketten lemaradnak a vonatról. A tovarobogó vonatban a menyasszony egyedül marad. A »Párduc-kisasszony« és partnere a fiú gazdag nagynénjéhez kerül, ahol azán botrányosnál-botrányosabb jelenetek kergetik egymást a hapy-endig. A hopponmaradt menyasszony a vonatban megismerkedik egy mérnökkel, akiből azán valódi férj lesz.

A cselekmény élénk, de tele van tüzdelve kipróbált vígjátéki elemekkel is (pl. sokszor megfilmesített szellemek; kalandjait felnagyító vadász stb.) Az alacsony, főszereplő (kicsit Feleky Kamilla emlékeztet stílusa) re-

Irta és rendezte:

Weiler Hildebrand

Főszereplők: Marguerite Viby, Ake Söderblom

Hossza: 2756. méter

Beszél: svédül

Cenzura: aluli

Forgalombahozta: Mester

Bemutatta: Scala

Technikai szempontból a hangmérnök munkája meglepően jó teljesítményt nyújt s különösen a mély hangok érzékeltetése jelent csemegét még a szakembereknek is. A mese itt-ott valószínűtlen vagy túlzott is egyes vonatkozásaiban. (Gyakori megnyilatkozása az újabb vígjátéki műfajnak.)

A film utolsó harmadában a revü területére csap át. A tehetséges rendező olyan teljesítményt nyújt, ami azt igazolja, hogy a svédeknek csupán a gazdasági lehetőségek hiányoznak, hogy a revü területén elhódítsák a pálmát — teszem azt — az ameri-

sét. A házasodni készülő vőlegényt a maga részére kaparintja meg egy ellenállhatatlan kis színésznő, aki azzal akar magának sikert és nép-

mek táncos és partnernője is briliáns teljesítményt nyújt.

A film indítása (mélyhangú tuba és ének), a jó hangfelvétel és kezdés iskolapélda. Remekül van fényképezve és mesterien megvilágítva pl. egy cigarettára gyújtó férfifej, mely a szakembereknek sokáig emlékezetébe marad.

A hat főszereplő (két fiatal pár, a nagynéni és nagybácsi) a kellemes szórakoztatás rutinos eszközeivel játssza végig az érdekes és jó vígjátékot.

Kiemelkedő részleteire csupán azért térünk ki, mert nekünk magyaroknak is akad tanulnivalónk belőle.

Gy. K. E.

Szellemével és levegőjével jelent felfrissülést bemutatott filmjeink sorában a svéd »Párduc-kisasszony«. Egy kis nemzet nagyvonalúsága, ereje és szépsége lüktet ebben a jóízű, derűstémájú filmben. Észak szép emberpéldányai mellett fülbemászó muzsikája és helyenként briliáns fényképezése jelenti azt az új hangot, melynek csengésén szívesen gyönyörködünk.

Mióta film és tengeralattjáró van a világon, mindig szívesen fogott össze a technika e két csodája a tudomány, a nevelés és szórakoztatás szolgálatában.

Az »Alfa Tau« a tengeralattjáró filmek sorában a legutolsó állomást jelenti. Egy kis acélbura mögött egy nemzet, sőt egy egész világ fér el. Az a cselekmény, amely ebben a különös világban lejátsszódik, mélyen nemzeti és általános emberi is. Érezzük, hogy ebben a nagy harcban egy olasz, vagy japán tengeralattjárón ugyanazokat a hősokeket találjuk, akiket az acél »Alfa Tau« teremtet meg s a mai kor képen keresztül a jövő nemzedéknek is példaképen fog fennmaradni.

A film a mai Olaszország keresztmetszete. A résztvétel költeménye, éppen úgy, mint a tiszta családi élet, romantikus szerelem, lemondás, munka, dal, szépség és hit filmje.

De hogyan lehet »hitet« fényképezni, filmezni? Menj el az »Alfa Tau« vágóasztalához, a névtelen olasz szerző hamutálcájához, az operatőr objektívjéhez vagy nem színművész szereplőkhöz és akkor megérted!

Kaleidoszkóp-szerű képsorozat ezernyi színnel keveri meg előttünk az olasz tengerész lelkének minden rezdülését: a lobogó olasz zászlót tűz éri és lángbaborul, a bűvár aláereszkedik, hogy elvágja a drótkötetet s ezzel megmenti a hajót attól, hogy az acélkoporsóvá váljon, az ellenséges torpedó méternyire suhan el a hajó orra előtt, a szabadságotl katoná felé a kétkedés sugárzik a nő szemekből, az apa kisfiának első szavait hallgatja a tenger mélyén

grammofonlemezeiről és így tovább.

Vibráló félmondatok, ezek a film legigazibb nyelvén elbeszélve, de benne egy egész nemzet minden fiának gigászi küzdelme. A totális háború képekben. Még a humorra is szentel időt a mesterrendező (pl. terep-tarka takaróval védi a légitámadás elől lovát a konflis kocsis). De az asszonyok is kiveszik részüket a küzdelemből. A panzió tulajdonosnője egyszemélyben a ház légvédelmi parancsnoka is, de a társadalmat is irányítja. Amikor a szabadságos tiszt elhárítja a felajánlott kényelmet, tréfásan jegyzi meg a háziasszony: »Ahogyan Ön parancsnok a hajóján, úgy én is parancsnok vagyok a saját portámon«.

A tudományos műszerek útvesztőjében a technika csodáival találkozunk. Briliáns felvételek egész sorozata, az újszerű szemléltetés legművészebb eszközeivel ismerteti azokat a tárgyakat, melyeket a tudomány a harc szolgálatába állított, de jut a filmben hely a gyönyörű olasz stílusú városok régi vagy a

bombázások néhány napos romjainak szemléltetésére is.

A tájak megbékéltető romantikája, pillangókkal játszó gyermekcsereg csak csalóka pillanatokig villannak fel a filmben.

Tartalmi összefoglalót adni e különös film produktumáról nem lehet. Az egész együttesen oldja meg azoknak a napoknak a történetét, melyeket Olaszország a mai napokban él meg. Művészet és naturalizmus az emberi lélek legmélyéig adja a totális küzdelmet s bennünket — kiket a sors ma még két lépéssel hátrább tart e küzdelemtől — összefogásra tanít s letörli bennünk azokat a kicsinyes panaszokat, melyek talán egyes elégedetlenkedők ajkán ma még megszólalnak.

Az »Alfa Tau« ezzel az egyedülálló teljesítményével messze túlnő az olasz határokon s mint dokumentum a békétárgyalások zöld asztalára is nyugodtan odahelyezhető. Aki ezt a filmet látja, annak töretlenül hinni kell az igazság győzelmében és hinni kell az emberiség igazibb és szebb jövőjében. Gy. K. E.

Szárnyaló ifjúság

Rendezte: *László István*
Operatőr: *Karbán József* és *Berendik István*
Zene: *Haday Tibor*
Beszél: *magyarul*
Cenzúra: *aluli*
Hossza: *330 méter*
Gyártotta és forgalombahozta: *Reiber Film*
Bemutatta: *Hiradó Film-színház*

A *Horthy Miklós Repülő Alap* 1938-ban fogta össze a nemzet társadalmát a ma-

gyar repülés talpraállítására. Közismert az a szeretet és lelkesedés, ahogyan hősi halált halt Kormányzóhelyettesünk élére állt ennek a mozgalomnak, hogy diadalra vigye a magyar repülés gondolatát. »Lovas nemzet voltunk, repülő nemzet leszünk«.

A budai hegyeknek — a világ egyik legjobb motor nélküli repülő terepén — megindult az alkotó munka, hogy szinte máról holnapra

szárnyra kapjon a magyar ifjúság.

Aki csak egyszer látta ezeket az acéloskarú fiúkat, azt rabul ejtette a világ legszebb sportja. Az összegyűlt fillérekből hangárok születtek, lelkes oktatóink köré pedig egy olyan gárda zárkózott, kiknek szemében az elszántság kiolthatatlan szikrája, szívében az önfeláldozás és hősiesség tüze lobogott.

És szárnyra kelt a magyar... Az operatőr se találhatott nagyobb gyönyörűséget, mint lencséje elé kapni a szelek szárnyán járó ifjúságot. Az első lépésektől a kisebb »ugrás«-ig, majd a felszállás ihletett pillanatáig.

De velök száll az operatőr is, hogy ellesse a vitorlázó ifjak mozdulatait, figyelő boldog arcát. Megpattan az indítókötél, hogy útnak lendítse és átadja a szeleknek a levegő legfiatalabb hőseit.

Ez a repülés elemi iskolája. Aztán jöhet a motor... a kis hősök álma.

A film igen tömör és mozgalmal képekben ad számot az oktatástól a fel- és leszállásig. Mondanivalója tömör, szép és lelkesítő. *Karbán József* és *Berendik István* igen szépen fényképezték a vitorlázórepülés egyes fázisait. Ahol kevesebb volt a »mondanivaló«, ott egymás mögé sorakoztatva a gépeket a kép mélységének kihasználásával tették mozgalmassá az egyes jeleneteket.

A szép és tanulságos film országszerte nagy érdeklődésnek örvend.

(Gy.)

Talpraesett leány

Írta és rendezte: *Theo Lingén*
Főszereplők: *Magda Schneider*, *Johannes Riemann*, *Albert Matterstock*, *Theo Lingén*, *Lizzi Waldmüller*

Cenzúra: *aluli*
Zene: *Werner Bochmann*
Beszél: *németül*
Hossza: *2404 méter*
Produkción: *Berlin Film*
Forgalomba hozta: *Budapest Film*
Bemutatta: *Uránia*

Theo Lingén, a kitérő német komikus, az európaszerte ismert lakály-király írta és rendezte ezt a mulatságos filmet. Egyéni humora, filmszerű elgondolása mindenhol megérzik, úgy a mesészövege, mint rendezésének részleteiben is.

Alfa Tau

kül, hogy ilyen részletekbe menően szükség volna erre. A középszerű filmek közönyével szemléljük a filmet, amikor egy ragyogó epizodista (egy tönkretett idős hajógyáros) szárnyat ad a filmnek, mely ettől kezdve kockáról-kockára telik meg tartalommal, melegséggel és értékkel. Azt mondhatnánk, az író és rendező megtalálja a maga hangját s ettől kezdve végig magával ragad.

A film egyenetlen tempója nincs befolyással annak értékeire, szereplői kivétel nélkül kifogástalanok. Ezenfelül a díszlettervező alkotókészisége ad bőseges teret a páratlanul bőkezű produkciónak, a valóságos enteriőr-csodákat varázsol realiztikus komolysággal a cselekmény köré.

Ez a film a szórakoztatáson kívül gyönyörködtet is és mély erkölcsi tartalmával, lélekbe-markoló jeleneteivel meglepetést jelent a nézőnek.

(Gy. K. E.)

Egy kis festőművésznő (Magda Schneider) hamis pletykát indít el magáról. Történetesen egy híres zeneszerző barátjának állítja be magát s a jóízű csemegét ugyancsak örömmel kapja szája a szenczióra mindenkor éhes társaság. Az érdekelt zeneszerző (Riemann) és szövegíró barátja (Matterstock) megdöbbenéssel hall a lehetetlen híresztelésről s hogy a pletykát elhallgattassák, kénytelenek megismerkedni a kis festőművésznővel. A zeneszerző éppen darabjának komponálására készül, de hiányzik hozzá a hangulata. Barátja, a szövegíró kapva-kap az alkalmon, hogy talán a leány segítségével fel tudja rázni a kedvetlen és hangulatlan zeneszerzőt. A szövegíró, hogy barátját féltékeny-

nyé tegye, gondosan megrendezett találkozót készít elő egy kávéházi főpincér (Theo Linggen) segítségével s közben maga szeret bele az álbarátnőbe. Így megszületik a színdarab is, sőt a házasság is. A szövegíró maga esik a másnak ácsott csapdába. Feleségül veszi a vállalkozó szellemű, bübajos kis festőművésznőt.

Magda Schneider utolérhetetlenül kedves szerepében nemcsak partnereit, de a közönséget is meghódítja. A jó megjelenésű, híres szereplőket kitűnően válogatta meg Theo Linggen, aki maga ugyan szerényen háttérben marad, de játéka annál zamatosabb. Úgy zeneileg, mint az operatőr munkájában az együttes kitűnő szórakoztató és nívós vígjátékot alkotott.

Gy. K. E.

Asszonybecsület

Rendezte: Johannes Mager

Főszereplők: Marianne Hoppe, Carl Kuhlmann, Ernst von Klipstein

Beszél: németül

Cenzura: aluli

Hossza: 2410

Forgalombahozza:

Budapest Film

Bemutatta: Urania

A város polgármestere kellemes harmoniában él édesapjával s szép leánya a társaságnak is kedvelt központja. Régi hódolója egy festőművész, aki azonban nem hisz abban, hogy a művészet gazdasági lehetőségei kellő keretet adhat a szép leány életének és így inkább a gyakorlati pályán helyezkedik el. Az apa örömmel veszi egy dús-

gazdag hajógyári igazgató közeledését, aki az elkényeztetett leánynak mesébeillő kényelmet és fejedelmi otthon tud nyújtani. A szerelmes festő magába temeti bánatát és komoly, férfias elszántsággal nézi a fiatalasszony tündöklését. A férj elvakult és materiális üzletember. Rideg közönnyel gázol keresztül konkurensein, de ez a kegyetlenség a boldogságába kerül.

Egy nagy háziünnepség keretében felmerül az ötlet, hogy élőképekkel tarkítják a fogadóest szépségeit s a tervezést a festőre bízzák. Maga is szerepel és így néhány pillanatra együtt lehet meg nem értett szerelmeseivel. Az alkalmat arra is felhasználja, hogy néhány rajtot készítsen a fiatalasszonyról. Ezek a rajzok illetéktelen kézbe kerülnek és azzal kompromittálva van látszólag a háziasszony. Karddal kell megvédeni az asszony becsületét, de ezzel végleg megnyeri a maga számára szerelmest, aki elfordul a ridegszívű gyarostól, hogy igazi boldogságát a maga helyén találja meg.

A film vontatottan indul. Véget nem érő üzleti és hajózási tárgyalások törnek még a mese fonalát, mely alkalmas ugyan a szereplők karakterének ismertetésére anél-

Országos Mozgóképvizsgáló Bizottság által engedélyezett filmek

Kísérő műsorul a kötelező arányszámúba beszámíthatónak minősítette:

Tarka-barka (Reiber Antal) hangos varieté 1 felvonásban, a Hunnia filmgyárban 1943. évben készült, 334 m hosszú.

A fekete leves (Reiber Antal) hangos propaganda film 1 felvonásban, a Hunnia filmgyárban 1943. évben készült, 352 m hosszú filmet, mint Magyarországon készült, magyar nyelvű mozgófényképeket.

Előadásra alkalmasnak találta, de eltiltotta, hogy azon 16 évesnél fiatalabb korúak jelen lehessenek:

Két csók között (Magor Film (Enda Natt)) hangos dráma 5 felvonásban, a Svenska filmgyárban, 1942. évben készült, 2488 m hosszú mozgófénykép.

A talpraesett lány (Liebeskomödie) (Budapest Film) hangos vígjáték 5 felvonásban, a Berlin filmgyárban 1942. évben készült, 2404 m hosszú.

Magyar világhíradó 997. (M. F. I.) hangos riport 1 felvonásban, a Magyar Film Irodában 1943. évben készült, 271 m hosszú.

Rajzos híradó 159. (Budapest jövő

közlekedése) (M. F. I.) hangos riport 1 felvonásban, a Magyar Film Irodában 1943. évben készült, 103 m hosszú.

A Híradófilmszínház különkiadása 102. (M. F. I.) hangos riport 1 felvonásban, a Magyar Film Irodában 1943. évben készült, 123 m hosszú.

UFA világhíradó 184. (Auslandstunwoche Nr. 184.) (UFA) hangos riport 1 felvonásban, az Universum filmgyárban 1943. évben készült, 372 m hosszú.

LUCE olasz világhíradó 75. (Hunnia) hangos riport 1 felvonásban, a LUCE filmgyárban 1943. évben készült, 282 m hosszú.

UFA világhíradó 184. (Német beszéd) (Auslandstunwoche Nr. 184. Deutsch gesprochen) (UFA) hangos riport 1 felvonásban, az Universum filmgyárban, 1943. évben készült, 372 m hosszú.

UFA magazin 1. sz. (UFA Magazin Nr. 102.) (UFA) hangos riport 1 felvonásban, az Universum filmgyárban 1943. évben készült, 290 m hosszú.

UFA magazin 2. sz. (UFA Magazin Nr. 105.) (UFA) hangos riport 1 fel-

vonásban, az Universum filmgyárban 1943. évben készült, 282 m hosszú.

UFA magazin 3. sz. (UFA Magazin Nr. 106.) (UFA) hangos riport 1 felvonásban, az Universum filmgyárban 1943. évben készült, 316 m hosszú.

Álomársarkány (Kovacs Gusztáv) hangos színmű 4 felvonásban, a Hunnia filmgyárban 1939. évben készült, 1994 m hosszú.

Ilyen a feleségem (Meine Frau Teresa) (Budapest Film) hangos vígjáték 4 felvonásban, a Tobis filmgyárban 1942. évben készült, 2331 m hosszú.

UFA magazin 4. sz. (UFA Magazin Nr. 110.) (UFA) hangos riport 1 felvonásban, az Universum filmgyárban 1943. évben készült, 253 m hosszú mozgófényképeket.

Felelős szerkesztő:

MATOLAY K. GÉZA dr.

Felelős kiadó:

LIEBER LÁSZLÓ dr.

Kiadóhivatali főnök:

GYIMESY KÁSZÁS ERNŐ

Készült a

„Jövő” nyomdászövetkezet műhelyében
Budapest, IX., Erkel-u. 17.

Telefon: 182—278.

ELFIE MAYERHOFER

a legegánsabb bécsi színész

HANS SÖHNKER

a legrokonszenvesebb amorózó

HARALD PAULSEN

a legsokoldalubb epizódszínész

játssza a 3 főszerepet

ILYEN A FELESÉGEM

a

szellemes
házassági
vigjátékában

RENDEZŐ:

A. M. RABENALT

Forgalombahozza:

VII., RÁKÓCZI-ÚT 52. TELEFON: 22-44-35

Budapest.
1943.
június 2
V. évf.
22. sz.
Egyes
szám ára:
70 fill.

ERŐS LÉNYEK

SZERKESZTI:
D. MATOLAY
K. GÉZA

Párduckisasszony

svéd filmgyártás remeke:

szívesen: Scala. Forgalmahozza: Mester-film.

